

UZASADNIENIE

W dniu 27 listopada 2017 r. J. K. wniosła przeciwko J. G. (1) pozew o unieważnienie aktu notarialnego Rep. A Nr (...) z dnia 22 grudnia 2016 r. przeniesienia prawa własności mieszkania położonego przy ul. (...) w Ł.. (pozew k. 4 w zw. z k. 12)

W piśmie z 1 maja 2018 r. pełnomocnik powódki wskazując okoliczności faktyczne podał, że kupujący podstępnie doprowadził do zawarcia umowy sprzedaży opisanego lokalu wykorzystując fakt, że powódka jest osobą starszą i samotną, nie rozeznaną co do cen nieruchomości na rynku (...). Jednocześnie podniesiono, że w akcie notarialnym powódka potwierdziła fakt otrzymania zapłaty ceny, jednak gotówki nigdy nie otrzymała. (pismo procesowe k. 21)

Pozwany wniosł o oddalenie powództwa w całości. Podniósł, że wręczył powódce w całości cenę – świadkiem tej czynności był P. M.. Oświadczenie powódki o przyjęciu środków zostało także utrwalone na nagraniu audio przez notariusza. (odpowiedź na pozew k. 24-25)

W piśmie z 4 września 2018 r. pełnomocnik powódki wskazał, iż podstawa roszczenia pozwu w niniejszej sprawie oparta jest na przepisach dotyczących wad oświadczenia woli, tj. art. 82 KC oraz 86 KC. Powódka w dniu 22 grudnia 2016 r. zawarła trzy umowy w formie aktów notarialnych: umowę sprzedaży lokalu powódki przy ul. (...), umowę sprzedaży powódce przez P. M. lokalu przy ul. (...) oraz umowę pożyczki pomiędzy powódką a pozwanym. Zawarcie tych trzech umów doprowadziło do sytuacji, w której powódka została bez jakiegokolwiek lokalu, bez środków pieniężnych, a właścicielem lokalu, który rzekomo miała nabyć powódka, jest pozwany – pozostający w stosunkach biznesowych z P. M., który miał sprzedać lokal powódce. W ocenie powódki pozwany podstępnie – przy pomocy P. M. i A. P., doprowadził powódkę do zawarcia opisanych pozornych umów. (pismo procesowe k. 106-109)

Do zakończenia postępowania strony podtrzymywały swoje stanowiska procesowe. (protokół rozprawy z 19.03.2021 r. k. 317-318, 00:06:07-00:21:21)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. K. uczestniczyła w kilku postępowaniach spadkowych - chciała odzyskać należące do niej z tytułu dziedziczenia udziały w kilku nieruchomościach położonych na terenie Ł.. W sierpniu i wrześniu 2015 r. udzieliła A. P. pełnomocnictw do prowadzenia tych spraw. A. P. zwracał się w imieniu powódki z wnioskami do Gminy M. Ł. o wydanie nieruchomości, których współwłaścicielką miała być powódka. (pełnomocnictwa k. 52-54, k. 64-67, wnioski k. 51, k. 55-57)

Wcześniej, w marcu 2015 r. powódce przedstawiono zarzuty jako podejrzaną w sprawie dotyczącej zorganizowanej grupy przestępczej zajmującej się wyłudzeniami udziałów we własności nieruchomości położonych na terenie Ł. i innych miejscowości w oparciu o podrobione lub stwierdzające nieprawdę dokumenty. (kopie dokumentów z akt V Ds. 73/10 k. 45-50, k. 58-63, k. 68-72, kopia postanowienia k. 249-254)

Na podstawie umowy z dnia 14 września 2016 r. Rep. A nr 4810/2016 powódka nabyła od Gminy M. Ł. lokal mieszkalny nr (...) przy ul. (...) w Ł., którego była najemcą. Wartość lokalu ustalono na kwotę 129.400 zł, a cenę po zastosowaniu bonifikat na kwotę 10.352 zł. Kwotę ceny lokalu wpłacił w imieniu powódki A. P.. (akt notarialny k. 82-84, dowód wpłaty k. 136)

Powódka rozmawiała z A. P. o tym, że potrzebuje pieniędzy na doprowadzenie do końca spraw spadkowych, a także na swoje utrzymanie – powódka miała długi egzekwowane przez komornika. Celem powódki było, aby mogła dalej

mieszkać w mieszkaniu przy ul. (...) i miała pieniądze na spłatę długów i bieżące utrzymanie. (zeznania A. P. złożone w sprawie IV K 123/17 k. 227-233, kopia postanowienia k. 249-254)

A. P. znalazł kupca na mieszkanie powódki – J. G. (1), który zajmował się obrotem nieruchomościami. J. G. (2) poprosił P. M., działającego w podobnej branży, żeby wycenił mieszkanie powódki. Pełnomocnik powódki zaproponował cenę 150.000 zł, ale według P. M. lokal powódki nie był tyle wart z uwagi na konieczność przeprowadzenia remontu. Jednocześnie P. M. zaproponował powódce sprzedaż należącego do niego mieszkania przy ul. (...), gdyż spełniało ono kryteria powódki. Poinformował on powódkę, że mieszkanie to obciążone jest służebnością dożywotniego prawa zamieszkiwania na rzecz osoby trzeciej. (zeznania świadka P. M. na rozprawie 08.08.2018 r. k. 95-96, 00:25:57-01:04:02, wydruki z (...) k. 209-210)

Powódka nie oglądała mieszkania przy Z. – był tam tylko jej pełnomocnik A. P.. Nie miała też nigdy kluczy do tego mieszkania. (zeznania świadka P. M. na rozprawie 08.08.2018 r. k. 95-96, 00:25:57-01:04:02)

W dniu 28 listopada 2016 r. J. K. i J. G. (2) zawarli umowę sprzedaży lokalu przy ul. (...). Umowa została zawarta w formie aktu notarialnego przed notariuszem A. S., w jej Kancelarii Notarialnej przy ul. (...). Na mocy wskazanej umowy powódka sprzedała opisany lokal mieszkalny pozwanemu za kwotę 110.000 zł. Umowa została zawarta pod warunkiem, że Prezydent Miasta Ł. nie wykona prawa pierwokupu. Ustalono, że cena sprzedaży będzie płatna w następujący sposób: 85.000 zł kupujący zapłacił sprzedającej gotówką przed podpisaniem aktu notarialnego, co kupująca potwierdziła i pokwitowała, resztę ceny w kwocie 25.000 zł kupujący zobowiązywał się zapłacić najpóźniej w dniu zawarcia umowy przeniesienia prawa własności. (akt notarialny k. 85-87)

Tego samego dnia J. K. zawarła z P. M. warunkową umowę zakupu lokalu przy ul. (...) w Ł.. (okoliczność niesporna)

W dniu 22 grudnia 2016 r. J. K. i J. G. (2) zawarli w formie aktu notarialnego umowę przeniesienia własności lokalu przy ul. (...). Na podstawie wskazanej umowy powódka przeniosła na rzecz pozwanego własność należącego do niej lokalu mieszkalnego nr (...) położonego przy ul. (...) za kwotę 110.000 zł. W dniu zawarcia tej umowy pozwany zapłacił powódce kwotę 25.000 zł, co powódka potwierdziła i pokwitowała. (akt notarialny k. 88-90)

W paragrafie 4 aktu zapisano, że powódka obowiązuje się opróżnić, opuścić i wydać opisany lokal pozwanemu najpóźniej w terminie do 10 lutego 2016 r. Do pomyłki w dacie wydania lokalu doszło, ponieważ strony zmieniły tę datę w czasie rozmów przy dokonywaniu czynności – w pierwotnej wersji aktu data wydania była określona na 31 grudnia 2016 r. Powódka powiedziała, że potrzebuje więcej czasu na opuszczenie lokalu, wobec czego przesunięto datę na luty 2017 r., a w akcie omyłkowo wpisano, że lokal miał być wydany w lutym 2016 r. (zeznania świadka A. S. na rozprawie 08.08.2018 r. k. 94-95, 00:02:49-00:25:57, zeznania świadka P. M. na rozprawie 08.08.2018 r. k. 95-96, 00:25:57-01:04:02)

Tego samego dnia J. K. i J. G. (2) zawarli w formie aktu notarialnego umowę pożyczki, zgodnie z którą J. G. (2) udzielił J. K. pożyczki bez oprocentowania w kwocie 110.000 zł na warunkach określonych w umowie. J. K. oświadczyła, że przyjmuje pożyczkę, potwierdza odbiór przedmiotu pożyczki i zobowiązuje się do terminowej zapłaty powyższej kwoty należnej pożyczkodawcy, wynikającej z umowy. Stawający oświadczyli, że pożyczkodawca pozostawił do dyspozycji pożyczkobiorcy kwotę pożyczki w dniu zawarcia umowy, przed podpisaniem umowy w gotówce. Pożyczkobiorca zobowiązywał się dokonać spłaty całej pożyczki, najpóźniej w terminie do 5 maja 2017 r., gotówką na rzecz pożyczkodawcy. (akt notarialny k. 91-92)

W dniu 22 grudnia 2016 r. powódka zawarła z P. M. umowę przeniesienia prawa własności lokalu mieszkalnego położonego w Ł. przy ul. (...) – w wykonaniu warunkowej umowy sprzedaży z dnia 28 listopada 2016 r. Rep. A 6863/2016, którą P. M. sprzedał powódce wskazany lokal za cenę 110.000 zł. Całą cenę sprzedaży powódka zapłaciła

sprzedającemu w dniu 22 grudnia 2016 r. przed podpisaniem aktu notarialnego. (akt notarialny k. 147-151, zeznania świadka P. M. na rozprawie 08.08.2018 r. k. 95-96, 00:25:57-01:04:02)

Umowy w dniu 22 grudnia 2016 r. były zawierane w następującej kolejności: przeniesienie prawa własności lokalu przy ul. (...), przeniesienie własności lokalu przy ul. (...), umowa pożyczki. Świadcami wszystkich czynności byli P. M. i A. P.. Pomędzy poszczególnymi czynnościami były przerwy, kiedy notariusz wychodziła z sali konferencyjnej. Sporządzano oryginał aktu oraz wypisy i dopiero przechodzono do następnej czynności. Ceny transakcji nie odbiegały od innych cen dotyczących podobnych nieruchomości. Powódka była w pełni świadoma, notariusz miała z nią pełny kontakt. Notariusz informowała powódkę z czym wiąże się zawarcie umowy sprzedaży lokalu. Zwróciła też uwagę na kwestię służebności ustanowionej lokalu przy ul. (...). Notariusz chciała się również upewnić, czy powódka na pewno otrzymała kwotę pożyczki. Powódka była niezadowolona, że musiała stawić się osobiście, bo chciała dokonać tych czynności przez pełnomocnika. Notariusz wyjaśniła, dlaczego wezwała powódkę do osobistego stawiennictwa. Rozmowa z powódką została przez notariusza nagrana, o czym strony czynności zostały poinformowane. (zeznania świadka A. S. na rozprawie 08.08.2018 r. k. 94-95, 00:02:49-00:25:57, zeznania świadka P. M. na rozprawie 08.08.2018 r. k. 95-96, 00:25:57-01:04:02, przesłuchanie powódki na rozprawie 05.06.2019 r. k. 242-243, 00:09:57-00:29:31)

Z otrzymanych od pozwanego pieniędzy za mieszkanie powódka przekazała A. P. kwotę 18.000 zł, żeby oddał pieniądze osobie, która pożyczyła mu środki na wykup mieszkania powódki od Gminy. (przesłuchanie powódki na rozprawie 05.06.2019 r. k. 242-243, 00:09:57-00:29:31)

Powódka jest objęta aktem oskarżenia w sprawie IV K 123/17 Sądu Okręgowego w Ł. dotyczącym zorganizowanej grupy przestępczej zajmującej się wyłudzeniami udziałów we własności nieruchomości położonych na terenie Ł. i innych miejscowości w oparciu o podrobione lub stwierdzające nieprawdę dokumenty. (protokoły rozpraw w sprawie IV K 123/17 k. 213-235, kopia postanowienia k. 249-254)

W lutym 2017 r. powódka odwołała wszystkie pełnomocnictwa udzielone A. P.. (protokół notarialny k. 38-39)

W dniu 24 lutego 2017 r. J. K. zawarła z J. G. (1) umowę w formie aktu notarialnego Rep. A nr (...) o świadczenie w miejsce wykonania, zgodnie z którą przeniosła na pozwanego własność lokalu położonego przy ul. (...) w Ł., w celu zwolnienia się z obowiązku zapłaty J. G. (2) kwoty pożyczki w wysokości 110.000 zł. (akt notarialny k. 79-81)

W tutejszym Sądzie toczyła się sprawa z powództwa J. K. w przedmiocie stwierdzenia nieważności umowy pożyczki z dnia 22 grudnia 2016 r. zarejestrowana pod sygnaturą I C 611/17. (okoliczność niesporna)

Powódka ma 76 lat, w dalszym ciągu mieszka przy ul. (...) w mieszkaniu, które sprzedała pozwanemu. Sama opłaca czynsz. Pozwany nie przebywa w tym mieszkaniu. (przesłuchanie powódki na rozprawie 05.06.2019 r. k. 242-243, 00:09:57-00:29:31)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów.

Sąd nie wykorzystał zeznań R. A., gdyż nie miały one wpływu na ustalenia poczynione w niniejszej sprawie. R. A. poświadczył jedynie, że mieszkanie na ul. (...) obciążone było służebnością na rzecz jego babci.

Z uwagi na kilkukrotne niestawiennictwo świadka A. P. na rozprawie, Sąd oznaczył ostateczny termin jego przesłuchania – w trybie art. 242 KPC. Jednocześnie wobec dalszego niestawiennictwa świadka, Sąd uznał iż kolejne próby wezwania świadka przedłużyłyby postępowanie, jednocześnie Sąd dysponował wystarczającym materiałem, pozwalającym na wydanie wyroku.

Dokonując oceny materiału dowodowego Sąd uznał, że powódka wbrew jej twierdzeniom, miała wystarczające rozeznanie dokonując zaskarżonej czynności. Jednocześnie z zeznań świadka – notariusza wynikało, że powódka była zdecydowana na zawarcie wszystkich aktów notarialnych, co więcej była gotowa, aby w jej imieniu czynności tych dokonał pełnomocnik. Pozwala to na przyjęcie założenia, że powódka miała zaufanie do swojego pełnomocnika – A. P., który miał jej pomóc w wyjściu z zadłużenia. Jednocześnie powódka była wystarczająco zorientowana co do prowadzenia swoich spraw – w dacie zawierania umów miała 72 lata i nie była ułomna.

Nadto Sąd nie dał wiary zeznaniom powódki w zakresie, w jakim twierdziła ona, że nie otrzymała od pozwanego pieniędzy z tytułu sprzedaży lokalu przy ul. (...). Jej zeznania w tym zakresie realizowały okresową taktykę procesową, jednocześnie ze zgromadzonego materiału wynikało, że powódka miała liczne zobowiązania, w tym kilka egzekucji komorniczych – powódka zaś nie chciała się wypowiadać co do swego zadłużenia. W ocenie Sądu tego typu zachowanie budzi wątpliwość co do prawdziwości twierdzeń powódki co do braku zapłaty ceny za lokal przez pozwanego. Nie należy również tracić z pola widzenia okoliczności, że powódka poświadczyla odbiór gotówki w akcie notarialnym, jednocześnie w rozmowie z notariuszem sporządzającym akty stwierdziła, że pieniądze otrzymała.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powódka domagała się ustalenia nieważności aktu notarialnego z dnia 22 grudnia 2016 r. obejmującego umowę przeniesienia przez nią prawa własności lokalu nr (...) położonego przy ul. (...) w Ł. na rzecz J. G. (1), opierając swe żądanie na zarzutach dotyczących wad oświadczenia woli (powołując się na stan wyłączający świadome albo swobodne podjęcie decyzji i wyrażenie woli oraz podstęp).

W pierwszej kolejności należało odnieść się do podniesionego przez powódkę zarzutu, iż w chwili zawierania umowy mogła się ona znajdować w stanie wyłączającym świadome albo swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli (art. 82 KC). Kwestia związana

z ustaleniem, że oświadczenie woli było wadliwe w rozumieniu art. 82 KC, jest o tyle ważna, gdyż pociąga za sobą nie tylko nieważność samego oświadczenia woli, ale jednocześnie wywołuje dalsze skutki w postaci zniweczenia powstałego stosunku prawnego.

Stan wyłączający świadomość, to brak rozeznania, niemożność rozumienia zachowań własnych i zachowań innych osób, niezdawanie sobie sprawy ze znaczenia i skutków własnego postępowania. Musi on wynikać z przyczyny wewnętrznej, a zatem z położenia,

w jakim znajduje się osoba składająca oświadczenie woli, a nie z okoliczności zewnętrznych,

w jakich się znalazła. Uregulowana w art. 82 KC wada oświadczenia woli obejmuje dwa różne stany, które mogą występować samodzielnie, ale granica pomiędzy stanem wyłączającym świadome powzięcie decyzji a stanem wyłączającym swobodne podjęcie decyzji i wyrażenie woli jest trudna do wyznaczenia. Powzięcie decyzji i wyrażenie woli jest swobodne, gdy zarówno proces decyzyjny, jak i wyrażenie woli osoby składającej je, nie zostały zakłócone przez przyczyny wewnętrzne, opisane w zdaniu drugim art. 82 KC. Najczęściej ten brak występować będzie wraz z pewnym ograniczeniem świadomości, nie musi oznaczać całkowitego zniesienia świadomości. Istnienie takiego stanu, który łączy się

z brakiem rozeznania, niemożnością rozumienia czynności własnych i innych osób oraz niezdawanie sobie sprawy ze znaczenia i skutków własnego postępowania.

W toku niniejszego postępowania nie wykazano, aby w dacie podpisywania umowy powódka znajdowała się w stanie wyłączającym świadome podjęcie decyzji i wyrażenie woli - nie leczyła się psychiatrycznie, była zorientowana co do swoich bieżących spraw. Miała wprawdzie 72 lata, ale w pełni odnajdowała się w życiu codziennym, sporządziła a następnie zmieniła swój testament.

W omawianej sprawie notariusz sporządzająca akty, których stroną była powódka, przed podpisaniem tych aktów rozmawiała z powódką, pytała, czy powódka rozumie treść zawieranych umów – powódka twierdziła wówczas, że

rozumie treść, zna skutki zawieranych umów oraz jest pewna, że chce je zawrzeć. Jednocześnie cena transakcji nie odbiegała od innych cen dotyczących podobnych nieruchomości. Notariusz miała pełny kontakt z powódką, nie stwierdziła zatem, aby powódka nie mogła być stroną aktu.

Powyższe implikuje przypuszczenie, że powódka w dacie zawierania umowy dnia 22 grudnia 2016 r. nie znajdowała się w stanie wyłączającym świadome i swobodne podjęcie decyzji ani wyrażenie woli.

Zgodnie z art. 84 zdanie pierwsze KC w razie błędu co do treści czynności prawnej można uchylić się od skutków prawnych swego oświadczenia woli. Przepis art. 86 § 1 KC stanowi z kolei, że jeżeli błąd wywołała druga strona podstępnie, uchylenie się od skutków prawnych oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu może nastąpić także wtedy, gdy błąd nie był istotny i gdy nie dotyczył treści czynności prawnej. Działaniem podstępnym może być każde zachowanie, które spowoduje lub utwierdzi u innej osoby błędne wyobrażenie o rzeczywistości, w celu skłonienia jej do złożenia określonego oświadczenia woli. Może ono polegać na nieprawdziwych zapewnieniach ze strony kontrahenta, zatajaniu faktów, fałszywych obietnicach i kłamstwach wywołujących po stronie składającego oświadczenie określone, błędne, wyobrażenie o rzeczywistości. Znamiona podstępu mogą również wypełniać zapewnienia o określonych zachowaniach w przyszłości. Działanie podstępne jest zawsze - niezależnie od pobudek i skutków działania sprawcy - etycznie naganne. Zmierza ono bowiem do zakłócenia procesu decyzyjnego innej osoby i doprowadzenia jej na podstawie zasugerowanych fałszywych przesłanek rozumowania do złożenia określonego oświadczenia woli. Użyte środki, gradacja winy czy zlej woli osoby działającej podstępnie nie mają znaczenia prawnego. Liczy się tylko samo wprowadzenie w błąd, będące bezprawiem cywilnym. Podstępu nie ekskulpuje lekkomyślność i łatwowierność ofiary.

W ocenie powódki pozwany podstępnie – przy pomocy P. M. i A. P., doprowadził powódkę do zawarcia opisanych umów, przez co pozostała ona bez żadnego lokalu oraz bez środków pieniężnych. Należy jednak zauważyć, że w toku niniejszego postępowania nie wykazano, aby A. P. podejmował jakiegokolwiek działania dotyczące opisanych umów bez porozumienia z powódką, oraz aby zawierał on poza wiadomością powódki dodatkowe uzgodnienia z pozwanym, czy P. M.. Nadto przed zawarciem umów w dniu 22 grudnia 2016 r. powódka w rozmowie z notariuszem twierdziła, że rozumie skutki zawieranych umów. Jednocześnie w toku niniejszego postępowania nie wykazano, aby powódka nie otrzymała od pozwanego zapłaty za lokal przy ul. (...).

Należy dodać, że zgodnie z art. 88 § 1 i 2 KC, uchylenie się od skutków prawnych oświadczenia woli, które zostało złożone innej osobie pod wpływem podstępu, następuje przez oświadczenie złożone tej osobie na piśmie. Uprawnienie do uchylenia się wygasa w razie błędu z upływem roku od jego wykrycia. Powódka zaś nigdy nie złożyła pozwanemu pisemnego oświadczenia o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli. Nie wskazała również kiedy wykryła błąd, co uniemożliwia dokonanie oceny zachowania przez nią terminu z art. 88 § 2 KC.

Na marginesie należy wskazać, że cena transakcji nie odbiegała od innych cen dotyczących podobnych nieruchomości.

Wobec powyższego powództwo podlegało oddaleniu.

Naczelną zasadą w zakresie kosztów procesu, przyjętą przez kodeks postępowania cywilnego w art. 98 § 1 k.p.c., jest zasada odpowiedzialności za wynik procesu, zgodnie z którą strona przegrywająca sprawę zobowiązana jest zwrócić stronie przeciwnej poniesione przez nią koszty procesu. Jednocześnie zauważyć należy, iż o tym, czy strona przegrała sprawę, decydują kryteria obiektywne. Bez znaczenia jest zatem to, czy o negatywnym dla strony wyniku sprawy przesądziły przesłanki formalne lub merytoryczne albo też wina w prowadzeniu procesu (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 października 1967 r., sygn. I CZ 81/67).

Wyjątek od powyższej zasady przewiduje art. 102 k.p.c., zgodnie z którym w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Dopuszczalność zastosowania normy wynikającej z przepisu art. 102 k.p.c. sąd powinien

ocenić, biorąc pod uwagę okoliczności, które by uzasadniały odstępstwo od podstawowych zasad decydujących o rozstrzygnięciu

w przedmiocie zwrotu kosztów procesu. O tym, czy w konkretnej sprawie zachodzi „wypadek szczególnie uzasadniony” w rozumieniu art. 102 k.p.c. decyduje przede wszystkim sytuacja życiowa oraz stan materialny danej strony, a także fakty związane z samym przebiegiem procesu. Okoliczności powyższe powinny być oceniane przede wszystkim z uwzględnieniem zasad współżycia społecznego.

Należy podkreślić, że wyjątki od ogólnej zasady odpowiedzialności strony za wynik sporu nie mogą być interpretowane rozszerzająco, a przyjęcie za podstawę rozstrzygnięcia

o kosztach postępowania art. 102 k.p.c. musi być połączone z ustaleniem, że okoliczności sprawy przemawiają za odstąpieniem od zasady ogólnej.

W ocenie Sądu w rozpoznawanej sprawie istnieją podstawy do przyjęcia, że po stronie powódki zaistniały szczególne okoliczności skutkujące nieobciążaniem jej kosztami postępowania. Powódka utrzymuje się z niewysokiego świadczenia, nie posiada żadnego majątku. Jednocześnie sytuacja, w jakiej się znalazła może rodzić u niej subiektywne odczucie niesprawiedliwości. Sąd doszedł zatem do przekonania, że zasady współżycia społecznego przemawiają za nieobciążaniem powódki kosztami z uwagi na jej sytuację finansową i majątkową oraz wynik sporu.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu Sąd orzekł na podstawie § 4 ust. 1-3 w zw. z § 8 pkt. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia

3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2016.1714).

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć zgodnie z wnioskiem.